SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 221/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. Ď., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, M., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. XV/3 Spr 97/12 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. Ď. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2012 doručená sťažnosť Ing. J. Ď., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, M., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. XV/3 Spr 97/12.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ adresoval orgánom činným v trestnom konaní trestné oznámenie, ktoré vyšetrovateľ Policajného zboru uznesením ČVS: ORP-36/3-OVK-2012 z 3. februára 2012 v zmysle § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol vzhľadom na absenciu dôvodov na začatie trestného stíhania.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením generálnej prokuratúry sp. zn. XV/2 Gn 55/12 z 15. marca 2012 tak, že táto bola ako nedôvodná v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

Následne sťažovateľ adresoval generálnej prokuratúre podanie označené ako *„podnet na zrušenie právoplatného rozhodnutia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 15. marca 2012 sp.zn. XV/2 Gn 55/12-6 a doručeného nám 26.3.2012 v prípravnom konaní v zmysle § 363 až 367 Trestného poriadku, poškodeného“*. Generálna prokuratúra listom (sťažovateľom označeným ako *„opatrenie“*) sp. zn. XV/3 Spr 97/12 z 21. júna 2012 sťažovateľa vyrozumela, že jeho podanie posúdila ako podnet na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia prokurátora v zmysle zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a bez prijatia ďalších prokurátorských opatrení ho odložila vzhľadom na to, že postup a rozhodnutie generálnej prokuratúry z 15. marca 2012 kvalifikovala ako súladný so zákonom.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uvedeným postupom generálnej prokuratúry v konaní sp. zn. XV/3 Spr 97/12, ktorým táto odložila jeho podnet bez prijatia ďalších opatrení.

Svoju sťažnosť opiera sťažovateľ o toto odôvodnenie:

«Dôvodne sa domnievam, že došlo k hrubému porušeniu mojich základných subjektívnych - práv a slobôd vyplývajúcich z Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo strany GP SR v konaní XV/3 Spr 97/12-3 a jemu predchádzajúcom prešetrovaní podnetov, tak aj v konaní pred samotnými OČTK, a to ustanovenie § 62 TP

Podanie

(1) Podanie sa posudzuje vždy podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené...

(2) V spojení s ustanovením § 31-36 zák. číslo 153/2001 Z.z. o prokuratúre.

- Keď na prvej strane napadnutého opatrenia GP SR v druhom odseku citujem...“ že uznesenie podľa § 197 ods.1 pís. d) TP nemožno použiť také ustanovenie §363-367 TP...“

- Na druhej strane napadnutého opatrenia GP SR v druhom odseku citujem...“ OČTK nie sú oprávnené hodnotiť dôkazy vykonané v rámci konania na súde a preskumávať zákonnosť napadnutých rozhodnutí súdu, prípadne im predchádzajúcich konaní...“

- Ja nežiadam hodnotiť dôkazy a preskúmavať zákonnosť z hľadiska ich obsahovej a vecnej správnosti ale činnosť zákonného sudcu, ktorá je v rozpore so zákonom O.s.p. a zákonných ustanovení § 125 až § 136, ale aj s TZ § 326 nakoľko je z mnou podaných podnetov porušovateľovi zo dňa 20.6.2011,16.9.2011, 5.10.2011 ďalej sťažnosti zo dňa 15. februára 2012 proti uzneseniu ČVS:ORP-36/3-OVK-KE-2012 zo dňa 3.2.2012 o odmietnutí trestného oznámenia a následne podnetu zo dňa 14.5.2012, explicitne vydeklarovaná činnosť verejného činiteľa na úrovni súdnej, prokurátorskej a policajnej, ktorá je v rozpore so zákonom a jej neblahé následky spôsobili poškodenie mojich subjektívnych práv, ktoré mi garantuje čl.46 Ústavy SR a v spojení s čl. 6 Medzinárodného dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to podľa § 138 TZ

Závažnejším spôsobom konania podľa pís. h) porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchateľovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona.

Ide o povinnosti, ktoré pre porušovateľa vyplývajú z ustanovení § 3,4 zák. č. 153/2001 Z.z., o prokuratúre a sú v jeho pôsobnosti v pracovnom a funkčnom zaradení.

- Z citovaných mojich podaní - intenzívnejšou pozornosťou a ich sústredenejším preštudovaním a zaoberaním sa nimi, mala GP SR naplniť reálnym obsahom právnu vetu Uznesenie Ústavného súdu SR PL. ÚS 13/2010-30 a úmysel páchateľa by pokryl všetky znaky základnej skutkovej podstaty trestného činu „Zneužívania právomoci verejného činiteľa“.

Takýto výklad podaný GP SR v napadnutom opatrení k § 197 ods.1 pís. d) v spojení s §363-§367 TP je nielen alibisticky ale protizákonný k § 62 TP v kontinuite k §31 -§36 zák. č. 153/2001 Z.z. a navyše odporuje § 4 (2) zák. o prokuratúre, lebo nemôže na základe ingerencie bez vecného zistenia merita veci robiť predčasné právne závery bez využitia

všetkých jej dostupných zákonných a právnych prostriedkov ktoré jej zákon poskytuje - výhradne do jej kompetencie.

Naviac výklad uvedených ustanovení podaný Generálnou prokuratúrou SR je neurčitý, nejasný, nezrozumiteľný ba naviac je nepresvedčivý a vyvoláva vo mne zmätočné emócie a Generálna prokuratúra SR tak porušila kumulatívne v rámci legality, legitimity a proporcionality ustanovenia čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Vychádzajúc z uvedeného odôvodnenia sťažovateľ v sťažnosti žiada, aby ústavný súd rozhodol v jeho veci nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru *„opatrením“* generálnej prokuratúry z 21. júna 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. XV/3 Spr 97/12, toto *„opatrenie“* zrušil a vrátil vec generálnej prokuratúre na ďalšie konanie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a síce v nej absentuje náležité a zrozumiteľné odôvodnenie návrhu, ktoré by poskytlo nevyhnutný východiskový rámec pre preskúmanie označeného postupu generálnej prokuratúry z pozície sťažovateľom namietaného porušenia označených článkov ústavy a dohovoru.

Ústavný súd musí konštatovať, že sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorú sťažovateľ prezentuje ako jej odôvodnenie, obsahuje iba formálne citácie niektorých ustanovení či už Trestného poriadku, alebo zákona o prokuratúre, a tiež bezobsažné tvrdenia o ich porušení, pričom niektoré pasáže sťažnosti sa vyznačujú aj neurčitosťou svojho obsahu.

Sťažnosť tak neobsahuje bližšie konzistentné zdôvodnenie, t. j. vymedzenie konkrétnych nedostatkov postupu generálnej prokuratúry majúcich zároveň ústavnoprávnu relevanciu.

Ústavný súd zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Túto úlohu plní práve inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd

posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Ústavný súd z uvedeného dôvodu sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd na záver dodáva, že podľa ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2013